

WYROK Z UZASADNIENIEM

Sygn. akt: VIII K 846/20

PR 1 Ds (...).20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr.sądowy Wojciech Rydzio

Bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 17 grudnia 2020 r., 16 września 2021r., 28 października 202 r. sprawy

1. **J. J. (1), s. R. i K. z domu S.,**

ur. (...) w D.

2. **M. S., c. M. i M. z domu S.,**

ur. (...) w T.

3. **A. S., s. W. i H. z domu S.,**

ur. (...) w T.

oskarżonych o to, że:

w dniu 21 maja 2020 r., w T., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w miejscu publicznym i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, umieścili na słupie ogłoszeniowym, na plakacie z wizerunkiem św. J. P. (...) obraźliwe napisy, obrażając w ten sposób uczucia religijne innych osób,

tj. o czyn z art. 196 kk w zw. z art. 57a§1 kk

orzeka:

I. przyjmując, iż czyn oskarżonych J. J. (1), M. S., A. S. wyczerpał znamiona występku określonego w art. 196 kk polegającego na tym, że w dniu 21 maja 2020 r., w T., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, obrazili uczucia religijne innych osób znieważając publicznie osobę J. P. (...) poprzez napisanie na plakacie z wizerunkiem J. P. (...) umieszczonego na słupie ogłoszeniowymi napisu „J. P. (...) gwałcił małe dzieci” oraz uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonych na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonych: J. J. (1), M. S., A. S. obowiązek spełnienia świadczenia pieniężnego w wysokości po 200 zł (dwieście złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

III. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 2 markerów koloru czarnego przechowywanych w składnicy dowodów rzeczowych Komisariatu Policji T. – Ś. zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/ 511/20/P;

IV. Zwalnia oskarżonych od ponoszenia opłaty sądowej zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII K 852/21

(poprzednio (...) K 846/20)

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

J. J. (1), M. S. i A. S. w dniu 21 maja 2020 roku w T. przy ul. (...) napisali markerem, na umieszczonym na słupie ogłoszeniowym plakacie z wizerunkiem św. J. P. (...), różnego rodzaju wulgarne napisy, wyrażające dezaprobatę dla ukrywania pedofilii przez hierarchów kościelnych, w tym m.in. „stop pedofilii”, „każcie kurwa kobietom rodzić”, „jebać pedofilii”. Na plakacie umieścili również napis „J. P. (...) gwałcił małe dzieci”, co obraziło uczucia religijne m.in. interweniującego wówczas funkcjonariusza Straży Miejskiej K. T. (1).

(DOWODY: wyjaśnienia J. J. (1) k. k. 82, 100-101, 185v.;

- wyjaśnienia A. S. k. 103-105,185v.;

- wyjaśnienia M. S. k. 75,93-97,185v.;

- zeznania E. M. k.26, 221v.;

- zeznania W. S. k. 32-33,221v.;

- zeznania K. T. (2) k.68, 222;

- zeznania A. B. k.

- dokumentacja fotograficzna k. 9-10)

Oskarżeni nie było dotychczas karani sędownie za przestępstwa.

(DOWÓD: dane dot. karalności k. 117, 118, 122.)

J. J. (1), M. S. i A. S. zostali oskarżeni o to, że w dniu 21 maja 2020 r., w T., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w miejscu publicznym i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, umieścili na słupie ogłoszeniowym, na plakacie z wizerunkiem św. J. P. (...) obraźliwe napisy, obrażając w ten sposób uczucia religijne innych osób, tj. o czyn z art. 196 kk w zw. z art. 57a§1 kk.

O. (...)J., M. S. i A. S. potwierdzili, iż to oni byli autorami naniesionych na plakat napisów. Podkreślili jednak, że ich celem nie była bynajmniej obraza uczuć religijnych jakiegokolwiek osoby, a jedynie zwrócenie uwagi na fakt tuszowania przestępstw pedofilii przez głowę ówczesnego państwa watykańskiego - J. P. (...).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych w zakresie w jakim potwierdzili, iż to oni są autorami napisów umieszczonych na wizerunku św. J. P. (...). Powyższe okoliczności są na gruncie niniejszej sprawy bezsporne, dlatego też Sąd nie dostrzega konieczności szczegółowego omówienia wyjaśnień oskarżonych w powyższym zakresie.

Podsądni wskazali jednak, iż celem jaki im przyświecał nie była bynajmniej obraza uczuć religijnych, a jedynie wyrażenie sprzeciwu wobec przypadków ukrywania pedofilii przez J. P. (...), a napisane treści odnosiły się do niego, ale jako do głowy państwa watykańskiego, który tuszował afery pedofilskie i tolerował je w swoim otoczeniu. W tej części Sąd odmówił przyznania przymiotu prawdziwości wyjaśnieniom oskarżonych.

Na gruncie niniejszej sprawy oskarżeni napisali m.in. że „J. P. (...) gwałcił małe dzieci”, co stanowi zwerbalizowany zarzut wobec konkretnej osoby, która była najwyższym zwierzchnikiem Kościoła (...), a także w dniu 27 kwietnia 2014 roku została kanonizowana stając się dla osób wierzących przedmiotem czci i kultu religijnego. Zdaniem Sądu oskarżeni umieszczając ww. napis na plakacie zdawali sobie sprawę, a co najmniej godzili się na to, że użyte sformułowanie nie tylko może spowodować niezadowolenie osób wierzących, dla których św. J. P. (...) jest autorytetem, czy adresatem modlitw, ale i obrazić ich uczucia religijne. W ocenie Sądu odmienne twierdzenia należało uznać za element taktyki procesowej zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Oskarżeni subiektywnie nie czuli się odpowiedzialni za zaistniałe zdarzenie, nie mniej jednak umieszczona treść „J. P. (...) gwałcił małe dzieci” była obiektywnie znieważająca podmiot kultu religijnego jakim niewątpliwie jest wizerunek świętego J. P. (...), który jednocześnie w przeszłości był głową państwa watykańskiego.

Ubocznie należy zauważyć, że nie ulega wątpliwości, że wolność sumienia i wyznania jest często zestawiana z prawem do swobody wypowiedzi, często dobitnie krytycznej wynikającym z art. 54 Konstytucji RP. W świetle art. 31 ust. 2 Konstytucji RP korzystanie z niego nie może jednak prowadzić do naruszania wolności i praw innych osób. Ustawodawca przewidział możliwość ograniczania obywateli w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw w drodze ustawy, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Przepis art. 196 kk mieści się w ramach zakreślonych przez powołany przepis Konstytucji, stanowiąc w zakresie wyrażania poglądów dotyczących religii ograniczenie ze względu na uczucia religijne jej wyznawców (A. W., Ochrona..., s. 93–95). Podkreślić należy, iż Sąd w niniejszym składzie wielokrotnie wypowiadał się na temat swobody wypowiedzi w zakresie wyrażania przez obywateli dobitnej krytyki hierarchów kościelnych tuszujących przestępstwa wykorzystywania seksualnego dzieci przez księży, uznając zachowania osób wieszających plakaty, czy umieszczających napisy niezawierające - co należy podkreślić - treści wulgarnych czy obraźliwych, zmierzających do ochrony interesów osób pokrzywdzonych przez księży pedofilów w miejscach bez zgody osób nimi zarządzających, za realizację dopuszczalnego prawa do wyrażania opinii. Z kolei swoboda wypowiedzi co nie powinno budzić wątpliwości, to jeden z filarów społeczeństwa demokratycznego. Podkreślić w tym miejscu należy, że nie stanowi obrazy uczuć religijnych krytyka określonego wyznania, poglądów głoszonych przez przedstawicieli danego wyznania czy też głoszenie negatywnych opinii w stosunku do podmiotu czy też przedmiotu kultu religijnego, jeżeli forma i treść takich zachowań nie zawierają w swojej treści elementów poniżających, lekceważących, obelżywych; z obrazą uczuć religijnych mamy do czynienia wówczas, gdy ocenę taką uzasadniają zarówno kryteria obiektywne, jak i subiektywne odczucia osób obrażonych (Wojciechowska [w:] Kunicka-Michalska, Wojciechowska, Przesłuchania przeciwko wolności, s. 85).

Napis „J. P. (...) gwałcił małe dzieci” umieszczony przez oskarżonych na plakacie z wizerunkiem św. J. P. (...) z pewnością uchybił regułom przewidzianym dla swobody wypowiedzi i wolności słowa, jednocześnie wypełniając znamiona czynu z art. 196 kk. Napis ten w sposób jednoznaczny wskazuje, iż to również J. P. (...) miał się osobiście dopuszczać aktów pedofilii na małych dzieciach, co nigdy nie miało miejsca.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania przesłuchanych w sprawie świadków: **E. M.**, **W. S.**, **K. T. (2)** i **A. B.**. Stan faktyczny w niniejszej sprawie był zasadniczo bezsporny. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni umieścili na plakacie z wizerunkiem J. P. (...) wulgarnie i obraźliwe napisy, w tym umieszczono hasło „J. P. (...) gwałcił małe dzieci”. Podsądni potwierdzili, iż to oni są ich autorami. W świetle poczynionych ustaleń, Sąd uznał, iż zeznania ww. świadków polegają na prawdzie i są przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Sąd uznał zeznania K. T. (1) w zakresie w jakim konsekwentnie wskazał, iż jego uczucia religijne zostały obrażone za prawdziwe. Zdaniem Sądu użyte przez oskarżonych treści mogły w odbiorze osoby wierzącej niewątpliwie takie uczucia wzbudzić. W tym miejscu należy

zaznaczyć, że występki z art. 196 kk jest to przestępstwem skutkowym (materialnym), w przypadku którego skutkiem zachowania sprawcy będzie obraza uczuć religijnych. Przez wzgląd na wykładnię celowościową przepisu nie można przyjąć, aby skutek ten dotyczył co najmniej dwóch osób. Do wyczerpania znamion wystarczające jest więc obrażenie uczuć religijnych jednej konkretnej osoby (S. Hypś [w:] Kodeks karny..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, 2014, s. 761; W. Wróbel [w:] Kodeks karny. Część szczególna, t. 2, Komentarz do art. 117–277 kk, red. A. Zoll, LEX 2006; odmiennie z uwagi na użycie w treści przepisu liczby mnogiej N. Kłaczyńska [w:] Kodeks karny. Część szczególna..., red. J. Giezek, LEX 2014; J. Warylewski, Pasja czy obraza uczuć religijnych? Spór wokół art. 196 kodeksu karnego [w:] W kręgu teorii i praktyki prawa karnego. Księga poświęcona pamięci Profesora Andrzeja Wąska, red. L. Leszczyński, E. Skrętowicz, Z. Hołda, Lublin 2005, s. 372; R. Góral, Kodeks..., 2000, s. 267).

Przedmiotem ochrony art. 196 kk jest wolność przekonania (uczuc) religijnych obywateli, mająca swoje umocowanie w konstytucyjnej zasadzie wolności sumienia i wyznania (zob. orzeczenie TK z 7.06.1994 r., K 17/93, OTK 1994/1, poz. 11; por. także J. Wojciechowska, Obraza uczuć religijnych [w:] System Prawa Karnego, t. 10, red. J. Warylewski, s. 559).

Konstrukcja czynu z art. 196 kk jest wyraźnie odmienna od pozostałych czynów zabronionych zawierających znamię znieważenia. Zasadniczym znamieniem czynnościowym jest tu „obrażenie”, a znieważenie jest sposobem realizacji tego znamienia (M. K. Znieważenie uczuć religijnych – analiza dogmatyczna i praktyka ścigania).

Znamię czynnościowe czynu z art. 196 kk polega na obrażaniu uczuć religijnych innych osób poprzez publiczne znieważenie przedmiotu czci lub miejsca przeznaczonego do wykonywania obrzędów religijnych. Znieważenie polega na zachowaniu stanowiącym w świetle norm obyczajowych i kulturowych wyraz pogardy (Wyrok SN z 17.02.1993 r. (III KRN 24/92), „Wokanda” 1993/10, s. 8–10). Wykładnia ustawowych znamion czynu zabronionego w treści art. 196 kk może powodować trudności wobec konieczności rozdzielenia zachowań obrażających uczucia religijne innych osób od przejawów korzystania z wolności słowa w zakresie dopuszczalnej krytyki przedmiotów kultu wyznawców danej religii. Nie stanowi obrazy uczuć religijnych krytyka określonego wyznania, poglądów głoszonych przez przedstawicieli danego wyznania czy też głoszenie negatywnych opinii w stosunku do podmiotu czy też przedmiotu kultu religijnego, jeżeli forma i treść takich zachowań nie zawierają w swojej treści elementów poniżających, lekceważących, obelżywych; z obrazą uczuć religijnych mamy do czynienia wówczas, gdy ocenę taką uzasadniają zarówno kryteria obiektywne, jak i subiektywne odczucia osób obrażonych (Wojciechowska [w:] Kunicka-Michalska, Wojciechowska, Przestępstwa przeciwko wolności, s. 85). Sformułowanie „przedmiot czci religijnej” należy interpretować rozszerzająco. W doktrynie wskazuje się, iż przedmiotem czci religijnej jest każdy przedmiot uznany za taki przez wyznawców danej religii (np. hostia, krzyż, obrazy, wizerunki świętych (por. K., Przestępstwo obrazy, s. 48; K., Polskie prawo, s. 268-269; M., Przestępstwa przeciwko wolności sumienia, s. 194; S., Prawo karne, s. 248; W., Pasja czy obraza, s. 375; W. Ochrona uczuć, s. 85.). Nie jest bowiem możliwe, aby prawodawca kazuistycznie wymienił każdy przedmiot czci religijnej poszczególnych K. i innych związków wyznaniowych. W literaturze przedmiotu podkreśla się, że przedmiotem czynności wykonawczej znieważenia nie mogą być tu osoby duchowne (ksiądz, kapłan, siostra lub brat zakonny, pastor, pop) (S. Hypś w: Kodeks karny..., s. 883; M. Filar w: Kodeks karny..., s. 980). Takie stwierdzenie jednak również wymaga doprecyzowania. Z pewnością jest ono prawdziwe wówczas, gdy osoba duchowna staje się przedmiotem ataku ze strony sprawcy z powodów niezwiązanych z pełnioną funkcją. Należy zatem uznać za nierealizujące znamion czynu zabronionego z art. 196 kk nazwanie księdza złodziejem (z dodatkiem kilku wulgarnych określeń) z powodu nierozliczenia się przezeń z zebranych na określony cel pieniędzy. Natomiast trzeba uznać, że wypełnia je zachowanie polegające na umieszczeniu w Internecie zmontowanych zdjęć, przedstawiających odbywanie stosunku homoseksualnego, a jednemu z uczestników wklejono twarz papieża J. P. (...). Obecnie, jak się wydaje, sytuacja taka jest jeszcze bardziej jednoznaczna, ponieważ papież J. P. (...) został kanonizowany, tym samym stał się przedmiotem/podmiotem czci religijnej.

Przestępstwo to ma charakter powszechny, skutkowy (konkretne osoby muszą poczuć się dotknięte zachowaniem sprawcy), może być popełnione umyślnie – uchwałą z 29.10.2012 r., I KZP 12/12, OSNKW 2012/11, poz. 112, Sąd Najwyższy przesądził o możliwości popełnienia tego przestępstwa także z zamiarem ewentualnym: „Przestępstwo

określone w art. 196 kk popełnia ten, kto swoim zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym obejmuje wszystkie znamiona tego występku”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że J. J. (1), M. S. i A. S. wypełnili znamiona przestępstwa z art. 196 kk. Podsądni umieszczając na plakacie z wizerunkiem św. J. P. (...) napis, że „J. P. (...) gwałcił małe dzieci” godzili się z tym, że umieszczona na nim treść może obrazić uczucia religijne osób wierzących. Pomimo twierdzeń oskarżonych, iż napis ten „był ich skrótem myślowym”, należy obiektywnie przyjąć, iż to sformułowanie konkretnie i dobitnie „mówiło”, iż to J. P. (...) miał osobiście dopuszczać się aktów pedofilii na małoletnich dzieciach. Sformułowanie użyte przez oskarżonych było obiektywnie znieważające i stanowiło wyraz pogardy dla uznanego za świętego zwierzchnika Kościoła (...), który miał brać udział w czynach pedofilskich. Sens napisu był jednoznaczny, że to J. P. (...) osobiście gwałcił małe dzieci.

W tym miejscu należy zauważyć, że w sferze opinii, przekonań religijnych należy unikać wyrażań, które niepotrzebnie obrażają innych i na pewno nie przyczyniają się w żaden sposób do debaty publicznej zdolnej zapewnić realny postęp w rozwiązywaniu problemów. Wyrażenie dezaprobaty dla działań przedstawicieli Kościoła (...) nie powinno wiązać się z obrażaniem uczuć religijnych osób, dla których J. P. (...) jest jako święty podmiotem kultu religijnego. W ocenie Sądu takie postępowanie jest szkodliwe dla - bez wątpliwości - słusznej inicjatywy jaką jest wyrażenie dezaprobaty dla ukrywania przestępstw seksualnych popełnionych na szkodę najmłodszych i podejmowanie inicjatyw w zakresie pociągnięcia winnych do odpowiedzialności w kościele katolickim. Nie ulega także wątpliwości, że w opisie czynu przypisanego oskarżonym należało doprecyzować, które z napisów stanowiło obrazę uczuć religijnych K. T. (1). Zdaniem Sądu oczywiste jest, iż nie wszystkie określenia użyte przez podsądnych (np. „stop pedofilii”, „każcie kurwa kobietom rodzić”) stanowiło obrazę uczuć religijnych w rozumieniu art. 196 kk. Analiza akt sprawy pozwoliła stwierdzić, iż osobą, której uczucia religijne na pewno zostały obrażone był K. T. (2). Nie mniej jednak, biorąc pod uwagę miejsce, gdzie napis ten znajdował się, nie ulega wątpliwości, iż osób których uczucia religijne zostały obrażone na pewno było wielu, choć nie zostali oni wszyscy ustaleni w przedmiotowym postępowaniu.

Sąd uznał, iż czyn oskarżonych nie stanowił występku chuligańskiego. Zgodnie z przepisem art. 115 § 21 kk występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. W tym miejscu należy zauważyć, że znamię działania bez powodu albo z oczywiście błahego powodu należy rozumieć w taki sposób, że nie istnieje racjonalny motyw działania lub działaniu sprawcy brak wszelkiej racji (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 czerwca 2019 r. (...) AKa 159/19).

Na gruncie niniejszej sprawy z pewnością nie można odmówić oskarżonym racjonalnych motywów ich działania. Podsądni umieścili na plakacie z wizerunkiem św. J. P. (...) m.in. napisy wulgarne i znieważające uczucia religijne. Umieszczając te wszystkie napisy, uczynili to w celu zwrócenia uwagi na kwestię powszechności ukrywania przestępstw pedofilskich w Kościele (...) przez najwyższych hierarchów kościelnych. Zdaniem Sądu, o ile nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni w pewnym miejscu przekroczyli granicę wolności słowa, o tyle nie można odmówić tego, iż uczynili to w wyrażeniu swojego sprzeciwu dla tuszowania przestępstw seksualnych przeciwko najbardziej bezbronny – dzieciom. Powyższe w ocenie Sądu dyskredytuje przyjętą przez prokuratora kwalifikację prawną w zakresie uznania, iż czyn popełniony przez oskarżonych nosił znamiona występku chuligańskiego.

Jednocześnie wina oskarżonych w zakresie wypełnienia znamion czyn z art. 196 kk nie budzi wątpliwości. W toku postępowania nie ujawniono bowiem żadnych okoliczności, które wyłączałyby bezprawność czynu oskarżonych.

Jednocześnie wskazać trzeba, że czyn, którego dopuścili się oskarżeni charakteryzuje się jednak większą niż znikoma szkodliwością społeczną. Wskazuje na to przede wszystkim charakter naruszonego przez oskarżonych dobra chronionego prawem, jakim jest wolności sumienia i wyznania.

Sąd ustalając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonym, którzy wyczerpali znamiona występkę określonego w art. 196 kk nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na mocy art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie na okres 2 lat tytułem próby.

Orzeczenie o warunkowym umorzeniu jest orzeczeniem o charakterze materialnym rozstrzygającym o przedmiocie procesu, którym jest kwestia odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucony mu czyn. Należy podkreślić, że odpowiedzialność karna to odpowiedzialność realizowana poprzez stosowanie wobec sprawcy przestępstwa wszelkich środków reakcji karnej, a nie tylko kar. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest jednym z najłagodniejszych środków reakcji karnej na przestępstwo, ale pozostając formą odpowiedzialności karnej sprawcy podobnie jak kara zawiera w sobie element dolegliwości i dlatego jego zastosowania nie można traktować jako zwolnienie od odpowiedzialności. Jest ono zastrzeżone dla sprawców przestępstw zagrożonych karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd zdecydował się na zastosowanie instytucji pośredniej pomiędzy skazaniem, a bezwarunkowym umorzeniem postępowania karnego z uwagi na nieznaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Kodeks karny wskazuje okoliczności, które należy brać pod uwagę przy dokonywaniu oceny tego stopnia i są to rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności oraz stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 kk).

W pierwszym rzędzie uwzględniono rodzaj i charakter dobra prawnego, w które godzi czyn zabroniony. Czyn oskarżonych bez wątplenia godził w dobro prawne w postaci wolności przekonań w sprawie wiary. Ta uwaga pozostaje w bezpośrednim związku z kolejną przesłanką stopnia społecznej szkodliwości wskazaną przez ustawę czyli rozmiarem wyrządzonej lub grożącej szkody. Oskarżeni działali w sposób umyślny, zmierzając do wyrażenia pogardy dla osoby Św. J. P. (...), nie licząc się z odczuciami innych osób. W tym kontekście szczególnego znaczenia nabiera przesłanka wagi naruszonych przez oskarżonych obowiązków. Oskarżeni jako obywatele winni dbać o mienie publiczne, nawet gdy nie godzą się z ich przesłaniem. Zachowanie podsądnych nie tylko obraziło uczucia religijne K. T. (2), ale również doprowadziło do powstania wymiernej szkody majątkowej dla budżetu miasta. Nie ulega wątpliwości, iż czyn oskarżonych uchybił elementarnym wartościom.

Czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania jest przypadkiem, w którym stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu jest co prawda wyższy niż znikomy, lecz z uwagi na pewne cechy oskarżonych, Sąd uznał, że nie jest konieczne wymierzenie wobec nich kary, a jedynie zastosowanie reakcji karnej w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Nie można stwierdzić, że warunkowe umorzenie oznacza uniknięcie odpowiedzialności karnej przez oskarżonych, gdyż odstąpienie od skazania i ukarania następuje pod pewnymi warunkami. Oskarżeni muszą mieć świadomość, że niewypełnienie przez nich zasad warunkowego umorzenia będzie pociągało za sobą podjęcie postępowania oraz możliwość ewentualnego skazania. Podsądni nie byli dotychczas karani sądownie, a nadto prezentowana przez nich postawa, w tym okoliczność, iż działając w ten sposób chcieli wesprzeć ofiary księży pedofilów oraz ich dotychczasowy sposób życia, w tym godna podziwu działalność społeczna pozwala przypuszczać, iż niniejsze postępowanie karne będzie dla nich na tyle dotkliwym ostrzeżeniem na przyszłość, iż nie popełnią oni żadnego nowego przestępstwa. W ocenie Sądu wydanie wyroku skazującego w niniejszej sprawie stanowiłoby nadmierną dolegliwość dla oskarżonych, w kontekście wyżej opisanych okoliczności. Jednocześnie, w ocenie Sądu, ustalony dla oskarżonych okres próby na poziomie dwóch lat, pozwoli uzmysłwić J. J. (1), M. S. i A. S. naganność ich zachowania.

Niemniej jednak, by wzmocnić oddziaływanie na oskarżonych, a także mając na celu, by ponieśli również dolegliwość finansową odpowiednią do skutków popełnionego przez nich czynu, Sąd, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt. 7 kk orzekł wobec oskarżonych świadczenie pieniężne w wysokości po 200,00 zł od każdego z nich na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu oskarżeni będą w stanie uiścić powyższą kwotę.

Nadto Sąd na podstawie art. 44§2 kk orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 2 markerów koloru czarnego przechowywanych w składnicy dowodów rzeczowych Komisariatu Policji T. – Ś. zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/ 511/20/P.

Mając na uwadze aktualną sytuację materialną i osobistą oskarżonych, Sąd zwolnił ich od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa, o czym orzekł w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k.